

самостоятелността на народиѣтъ Българскѣ Черквѣ, съ независимъ, на главѣтъ ѣ, Екзархъ,

Този былъ, наистинѣ. Златный вѣкъ на Българіѣ: но вѣкъ за злѣ честь не продължителенъ. Както ранъ, скоро развитъ цвѣтъ, скоро цвѣтната слава на Българіѣ скоро и повяжда. Възникнахлитъ вътрѣ въ самото царство смутове навлекли връзъ него и въшны черны облацы. Подъ тѣхный гнетъ, Българското царство ся лишило отъ политическѣтъ си самостоятелность, станало область на Византійскѣтъ имперіѣ, на едно съ нейъ търпѣло всичкѣтъ не изгоды и на едно съ нейъ попаднало подъ властѣтъ на османлитѣ. Съ паданіето на царството и свѣтлникѣтъ на Българскѣтъ черквѣ зель да маждѣ и да ся покрыва съ мракъ. И ако и да спазила още на дълго самостоятелността си тая черква, — но свѣтлината на просвѣщеніето помрачало въ ней, всички-та нейна вътрѣшна и въшна дѣпота поблѣднѣла подъ гнетъ-тъ на униженіе-то и невѣжество-то. Народѣтъ, притиснатъ още повече отъ свършенното порабоженіе на черквѣтъ си, сякашъ че заспалъ отъ вѣчеиъ лентаргыческый сѣнь безъ да показва даже, до